ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณรในการสื่อสารกับชาวต่างชาติในวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร

English Communication Problems of Buddhist Monks and Novices with Foreigners at Wat Phra Si Rattana Mahathat Woramahawihan

จุมพต อ่อนทรวง[1] สุภาวดี ด้วงบ้านยาง[2] และณัฏยาณี บุญทองคำ[3]
Chumphot Onsuang, Supawadee Dungbanyang and Nattayanee Boontongkham

Received: October 30, 2025
Revised: June 28, 2026
Accepted: June 29, 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณร 2) ออกแบบกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษ และ 3) ประเมินประสิทธิผลการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณร วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) โดยเรียงลำดับเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างคือ พระภิกษุและสามเณร ชั้นปีที่ 1-4 วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 20 รูป ตัวแปรอิสระ ได้แก่ สภาพแวดล้อมการจัดการเรียนการสอน การสื่อสารภาษาอังกฤษ และอัตลักษณ์การท่องเที่ยววิถีพุทธในจังหวัดพิษณุโลก ตัวแปรตาม คือ การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเที่ยวชมและให้ข้อมูลวัด เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ กระบวนการอบรมและคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัย พบว่า 1) สภาพปัญหาในเบื้องต้นพระภิกษุและสามเณรขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออธิบายคำศัพท์ทางพระพุทธศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และสถานที่สำคัญภายในวัด 2) การออกแบบกิจกรรมการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะช่วยแก้ปัญหาด้านความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างชาติที่เคยขาดหายไปได้ 3) ประสิทธิผล ก่อนการทดลอง กลุ่มเป้าหมายมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย แต่หลังจากการจัดกิจกรรมและการฝึกอบรมตาม

[1-3] มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย; Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Corresponding author, e-mail: mcu.pl@mcu.ac.th, Tel. 089-2086143

รูปแบบเอกสารชุดการเรียนรู้ร่วมกับการ ลงภาค สนาม พบว่า พระภิกษุและสามเณรมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติในระดับดีมาก และผ่านการทดสอบตามกรอบมาตรฐาน CEFR ในระดับ A2 เกิดการพัฒนาการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและส่งผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีในการท่องเที่ยววิถีพุทธ ของจังหวัดพิษณุโลก

คำสำคัญ: สภาพปัญหาด้านการใช้ภาษา, พัฒนาทักษะด้านการสื่อสาร, ชุดกิจกรรมการเรียนรู้หรือชุดการเรียน

Abstract

The objectives of this research article were 1) to study the problems in using English of monks and novices; 2) to design activities to enhance English language skills; and 3) to evaluate the effectiveness of English language use among monks and novices at Wat Phra Sri Rattana Mahathat Woramahawihan. This study utilized an exploratory sequential mixed-methods research design. The sample group consisted of 20 Buddhist monks and novices in their first to fourth years of study at Buddhachinaraj Buddhist College, Mueang District, Phitsanulok Province. Independent variables included the learning environment, English communication skills, and the identity of Buddhist tourism in Phitsanulok Province. The dependent variable was the development of activities for visiting and providing information about the temple. The research tools included training processes and an English language manual, focusing on developing speaking skills for effective communication with foreign tourists. The research findings revealed that 1) the initial problem was that monks and novices lacked knowledge and understanding of using English to explain Buddhist terminology, arts and culture, and important places within temples; 2) the design of the activities and the development of a training curriculum using skill-enhancing activities helped to solve the problem of confidence in communicating with foreigners that had been previously lacking; 3) regarding effectiveness, before the experiment, the target group had a low level of English communication ability. However, after the activities and training based on the learning package combined

with fieldwork, the monks and novices showed a very good level of English communication ability with foreigners and passed the CEFR standard test at level A2. This resulted in effective learning development and contributed to a positive image of Buddhist tourism in Phitsanulok Province.

Keywords: Language Use Problems, Communication Skill Development, Learning Activity Package or Learning Package

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมและถูกใช้เป็นภาษาหลักเพื่อการสื่อสารมากที่สุด โดยประเทศต่างๆ ยอมรับภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการมากมาย จึงกลายเป็นภาษาสากล ที่ใช้ในการสื่อสารแก่นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยี่ยมชมสถานที่สำคัญต่างๆ ในประเทศไทย อาทิเช่น วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหารสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและท่องเที่ยวเชิงธรรมที่ต้องมีการสื่อสาร ร่วมกันเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องทั้งในด้านวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ที่มีความจำเป็นต่อผู้มาเยือนดังกล่าวแต่พระภิกษุสงฆ์และสามเณรในวัดยังขาดความรู้

ภาษาอังกฤษเพื่อใช้การสื่อสารกับชาวต่างชาติที่อาจเกิดความเข้าใจผิดในการสื่อสารและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวที่มาวัดได้

เนื่องจากประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติที่งดงามทั่วทุกภูมิภาค และมีสถานที่ที่ได้รับการรับรองให้เป็นมรดกโลกในเชิงวัฒนธรรมที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ อีกทั้งยังศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งในมุมมองและความสนใจของนักท่องเที่ยว คือ มรดกทางวัฒนธรรม ประเพณี ที่เป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ และมีประวัติศาสตร์และองค์ความรู้ที่น่าสนใจ สามารถต่อยอดการพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเยือน และมีการใช้จ่ายในพื้นที่มากขึ้น (กฤษณะ ดาราเรือง, 2568) นอกจากมีการกำกับดูแลฟื้นฟูและพัฒนาให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่รองรับนักท่องเที่ยวเพื่อสร้างความประทับใจ ปรับใช้ ก็เพื่อตอบสนองตอบความต้องการของตลาด และความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้การพัฒนากลยุทธ์ทางการตลาดก็เพื่อสร้างความสำเร็จในประสิทธิผลที่ได้จากกลยุทธ์ทางการตลาดเป็นหัวใจที่สำคัญ เพื่อนำไปเป็นเครื่องมือในการประเมินประสิทธิผลการบริหารงาน นำมาปรับใช้เพื่อไปสู่ความสำเร็จของผลการดำเนินงานทางการตลาด ที่มีประสิทธิภาพ ช่วยสร้างความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่จะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาและ ทำให้วัดเป็นศูนย์รวม

จิตใจของพุทธศาสนิกชนต่อไป สำหรับด้านศักยภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนตามองค์ประกอบการท่องเที่ยวทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสามารถในการเข้าถึง ด้านสิ่งอำนวยความ สะดวก ด้านสถานที่พักแรม ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวและด้านบริการเสริม เช่น อุตสาหกรรมท่องเที่ยว นับว่าเป็นอุตสาหกรรมหลักในการสร้างรายได้ให้กับประเทศไทย (กิตติศักดิ์ กลิ่นหมื่นไวย, 2561) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่างานวิจัยนี้ที่มุ่งเน้นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการพูดของนิสิตและแยกแยะข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น จนสามารถแก้ไขปัญหาการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างตรงจุด สามารถนำไปพัฒนานิสิตให้มีความรู้ความสามารถในทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้การเรียนการสอนในแต่ละรายวิชามีการพัฒนามากขึ้น อีกทั้งจะช่วยให้พัฒนาทักษะกระบวนการคิดของ นิสิต และสามารถนำความรู้ความใจไปใช้ในการชีวิตประจำวัน การศึกษาต่อและการประกอบอาชีพในอนาคต

การศึกษาข้อมูลเชิงพื้นที่ ทำให้ทราบถึงประวัติของพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหารที่มีความสำคัญ มีพระพุทธรูปที่ได้ชื่อว่า งดงามที่สดในประเทศไทย ประดิษฐานอยู่ในวัดและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของชาวพิษณุโลก หรือ ผู้ที่มานมัสการ เมื่อทำการสอบถามถึงจำนวนผู้มาเที่ยวชมทำให้ทราบว่า มีนักท่องเที่ยวหลายร้อยคนเข้ามาเที่ยวชม ศึกษาประวัติศาสตร์ และขอพระพุทธชินราช ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ ซึ่งการสื่อสารชาวต่างที่มีความประสงค์ในการเรียนรู้วัฒนธรรมและประวัติที่ส่วนใหญ่จะมีการสอบถามพูดคุยกับพระภิกษุสงฆ์ในวัด เมื่อผู้วิจัยทำการศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาของพระภิกษุและสามเณรในวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร ทำให้ทราบได้ถึงปัญหาของการใช้ภาษาตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งที่ช่วยให้การให้ความรู้เชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและการบริการประสบความสำเร็จ จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและทดสอบการใช้ภาษาของภิกษุสามเณรในวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร ตามกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการประเมินทักษะการใช้ภาษา (Language Assessment) เพื่อให้แน่ใจว่าบุคลากรหรือนักศึกษามีทักษะภาษาที่พร้อมใช้งานจริง แนวคิดการประเมินจึงต้องปรับเปลี่ยนจากระบบแบบดั้งเดิม มาใช้ตามกรอบของยุโรป CEFR (Common European Framework of Reference for Languages) เป็นกรอบมาตรฐานสากลที่นิยมที่สุดในปัจจุบัน (แบ่งเป็น A1-C2) แนวคิดของ CEFR เน้น "การประเมินตามความสามารถที่ทำได้จริง" (Can-do Statements) เช่น "สามารถแนะนำทางเป็นภาษาอังกฤษได้" หรือ "สามารถอธิบายประวัติศาสตร์ชุมชนสั้นๆ ได้" ซึ่งตอบโจทย์การทำงานจริงมากกว่าการสอบกาหัวข้อไวยากรณ์ การประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เสนอ (Grant Wiggins,1998)

แนวคิดนี้เชื่อว่าการวัดผลภาษาที่มีประสิทธิภาพที่สุดคือการให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง เช่น ให้ผู้เรียนสวมบทบาทเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นแล้วนำเที่ยวจริง เพื่อประเมินทั้งทักษะภาษา ทักษะการแก้ปัญหา และทักษะการปฏิสัมพันธ์ไปพร้อมกัน พบว่า พระและภิกษุสามเณรมีปัญหาทักษะด้านการพูด ที่ยังไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้องความหมายตามตามหลักการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม หลังจากมีการได้อบรมตามรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษผ่านชุดการเรียนรู้ที่จัดทำเอกสารคู่มือการสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ทำให้เห็นถึงการพัฒนาศักยภาพการการสื่อสารพระภิกษุสามเณรในวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหารที่อาจนำไปสู่การเป็นมัคคุเทศน์หรือ พระไกด์ที่ส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวของพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร เช่น ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านทัศนคติ ด้านบุคลิกภาพ รวมถึงสมรรถนะของมัคคุเทศก์ ที่ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ รวมทั้งนิสัย ทัศนคติ และบุคลิกภาพที่จำเป็นเพื่อแสดงให้เห็นว่าความรู้ในด้านภาษาในการถ่ายทอดเชิงวัฒนธรรม การเที่ยววิถีพุทธ สามารถสร้างมูลค่า ในระบบเศรษฐกิจได้เช่นกัน (จรินทร์ ฟักประไพ และณัฏฐพงษ์ ฉายแสงประทีป, 2564) ที่มีการร่วมกันพระภิกษุสงฆ์และแนวทางการกำหนดคุณภาพการให้บริการร่วมกัน ทั้งวัดและชุมชน สามารถพิจารณาได้จากแนวคิดการท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community-Based Tourism: CBT) โดยหลักการของ CBTนั้นเป็นการท่องเที่ยวที่ยึดชุมชนเป็นศูนย์กลาง ชุมชนร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผลประโยชน์ และร่วมเป็นเจ้าของ โดยมีเป้าหมายสูงสุดคือ ความยั่งยืน (Sustainability) ไม่ใช่ผลกำไรสูงสุดเพียงอย่างเดียว มีการจัดการทุนชุมชน เน้นการเปลี่ยนทุนทางวัฒนธรรม วิถีชีวิต และทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับนักท่องเที่ยว (Experiential Tourism) เพิ่มแนวคิดขีดความสามารถในการรองรับ (Carrying Capacity) ก่อให้เกิดการบริหารจัดการต้องคำนึงถึงขีดจำกัดของพื้นที่ ทั้งในแง่กายภาพ สิ่งแวดล้อม และจิตวิทยาของคนในชุมชน เพื่อไม่ให้การท่องเที่ยวไปทำลายวิถีชีวิตดั้งเดิม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณรในวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร

2. เพื่อออกแบบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณร

3. เพื่อประเมินประสิทธิผลในการทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณร

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยนี้มีระเบียบวิธีวิจัย คือ ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ในรูปแบบ การวิจัยแบบลำรวจเชิงสำรวจตามลำดับ (Exploratory Sequential Design) ซึ่งเป็นการดำเนินงานวิจัยเชิงคุณภาพในระยะแรกเพื่อนำผลไปต่อยอด ในการวิจัยเชิงปริมาณ ในระยะถัดไป โดยมีรายละเอียดแบ่งออกเป็น 2 ระยะ

ในระยะที่1 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

การศึกษาข้อมูลเชิงพื้นที่และภาคสนาม:

ผู้วิจัยทำการลงพื้นที่ทำการสำรวจเพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและ สามเณร โดยผู้วิจัยทำการศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษา สังเกตการณ์ และสอบถามข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ขั้นพื้นฐานของพระภิกษุและสามเณรในวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร ในการปฏิสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ในวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจเพื่อนำไปออก

โดยผู้วิจัยจะสร้างเครื่องมือและการออกแบบ นำผลการสำรวจสภาพปัญหาและข้อผิดพลาดในการพูดสื่อสาร มาใช้เป็นฐานข้อมูลในการกำหนดแนวคิดและเครื่องมือวิจัย โดยทำการออกแบบ "หลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษ" และ "เอกสารคู่มือชุดการเรียนรู้/ชุดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร" ซึ่งประยุกต์ใช้แนวคิดการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) และเน้นการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการถ่ายทอดเชิงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยววิถีพุทธ ในส่วนแบบสอบถามสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ ก่อนที่ใช้สอบถามในภาคสนามจะต้องมีการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม (เครื่องมือการวิจัย) ได้แก่ IOC, ความ ตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity)โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) ที่ใช้ค่าสถิติ KMO, Bartlett's Test of Sphericity, Factor Loadings เป็นต้น และทดสอบความเชื่อมั่นด้วยค่า Cronbach's Alpha โดยผู้วิจัยได้นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแล้ว ไปทำการทดลองใช้ (Try-out) กับพระภิกษุและสามเณรที่มีบริบทใกล้เคียงกันแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 รูป เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach’s Alpha Coefficient)ผลการวิเคราะห์พบว่า แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 ซึ่งมีค่าสูงกว่า 0.70 แสดงว่าเครื่องมือวิจัยนี้มีความเชื่อมั่นในระดับดี สามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมและเก็บรวบรวมข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไปได้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

ประชากร คือ พระภิกษุและสามเณรที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1-4 ทุกสาขาวิชาของวิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช ณ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 60 รูป

กลุ่มตัวอย่าง คือ พระภิกษุและสามเณรที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1-4 ของวิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช ณ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร โดยใช้วิธีคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรของ Taro Yamane ที่ระดับความคลาดเคลื่อน 0.05 ซึ่งได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม จำนวน 20 รูป ซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 ทั้งหมดโดยมีวิธีการคัดเลือกแบบ การสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) หรือการเลือกตามสะดวก (Convenience Sampling)

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการสัมภาษณ์ (Key Informants) คือ พระภิกษุและสามเณรชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช จำนวน 20 รูป โดยมีวิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อเข้ารับการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อทราบถึงปัญหาเชิงลึกพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างและผู้เกี่ยวข้องถึงลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษ และด้วยเครื่องมือวิจัยแบบสอบถาม (Questionnair) เพื่อเข้าใจถึงระดับการใช้ภาษาอังกฤษ (ฟัง, พูด, อ่าน, เขียน), ความถี่ในการใช้ภาษาและปัญหาอุปสรรคที่พบและดำเนินการทำแบบทดสอบ

กลุ่มตัวอย่างก่อนเข้ารับ การฝึกอบรมด้วยข้อสอบวัดระดับภาษา ตามเกณฑ์ CEFRเพื่อทำการนำปัญหาไปศึกษาและวิเคราะห์เพื่อสร้างเนื้อหาการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษช่วยให้การสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในระยะที่ 2 ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ปัญหาภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณรมาทำ การออกแบบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณร ให้สอดคล้องกับปัญหาดังกล่าว โดยระเบียบวิจัย การวิจัยและพัฒนา (Development) โดยอาศัยระยะที่ 1 โดยมีขั้นตอนการดำเนินในระยะที่ 2 ดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยทำการร่างกิจกรรม โดยทำการออกแบบกิจกรรมทักษะภาษาอังกฤษโดยเน้นทักษะที่พบจากปัญหาระยะที่ 1 อาทิ การสนทนาพื้นฐาน คำศัพท์ทางศาสนา การให้ข้อมูลเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับบริบทของพระภิกษุสงฆ์และสามเณร

2.2 การตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ ทำการตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาอังกฤษในแต่ละบริบทที่

ใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ เพื่อได้ชุดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษมาใช้เพื่อการฝึกอบรมทักษะการใช้ภาษาแก่พระภิกษุและสามเณร

3. ระยะที่ 3 การประเมินประสิทธิผล โดยผู้วิจัยได้ทำการออกแบบข้อสอบการวัดทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้กรอบการวัดภาษา CEFR โดยใช้กลุ่มเดียวทดสอบก่อน-หลัง ฝึกอบรม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือ พระภิกษุและสามเณรที่เข้าร่วมการฝึกทักษะฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษ รวมทั้งการประเมินความพึงพอใจต่อกิจกรรมที่เข้าร่วมดังกล่าว เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิผลของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณร

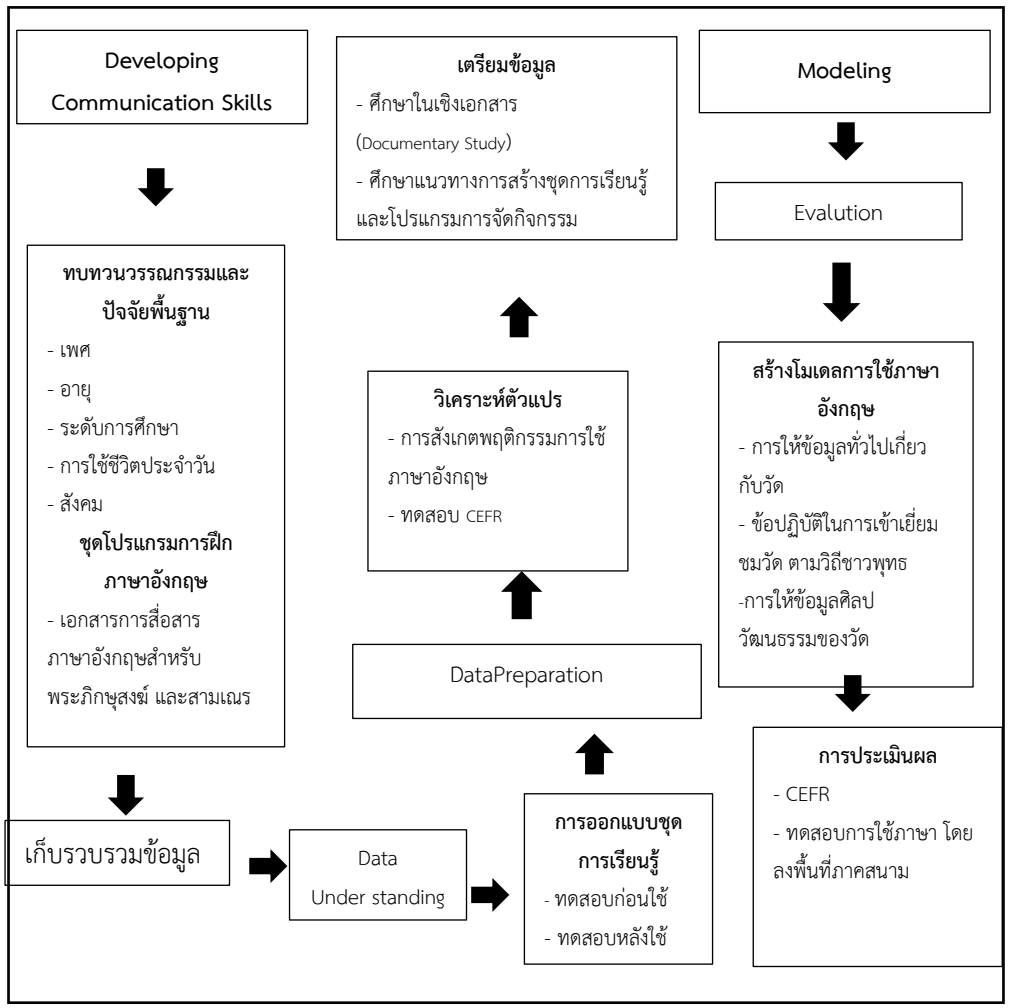

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. แหล่งข้อมูลจากเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง การศึกษาในเชิงเอกสาร (Documentary Study) ทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูล จากเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง หนังสือ รายงานการวิจัย รายงานการประชุม ภาพถ่าย จากเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และทำการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แล้วนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการวางแผน พัฒนาความรู้ ความสามารถด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในการทำงานให้กับพระภิกษุและสามเณร

5. ตัวแปรที่ศึกษา ในการวิจัยได้มาจากการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ควบคู่กับการตั้งสมมติฐาน ได้แก่ ตัวแปรต้น ได้แก่ สภาพแวดล้อมการจัดการเรียนการสอนการสื่อสารภาษาอังกฤษ และอัตลักษณ์ในการการท่องเที่ยววิถีพุทธในจังหวัดพิษณุโลก และตัวแปรตามการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเที่ยวชมและให้ข้อมูลวัด โดยพระภิกษุและสามเณรที่ผ่านการฝึกอบรมผ่านเครื่องมือเอกสารที่ออกแบบ

6. เครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วย

6.1 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In–depth Interviews) เกี่ยวกับความเป็นไปได้ วิธีการและกลไกการพัฒนาฯ เพื่อหาลักษณะร่วม (Common Character) ของแนวทางการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนารูปแบบชุดการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษพระภิกษุสามเณรที่ใช้ในการสนทนากับชาวต่างชาติและตัวแทนประชากร จำนวน 20 รูป

6.2 เก็บรวบรวมข้อมูลนำข้อมูลที่ได้จากผลการวิจัยเชิงคุณภาพ ที่ได้จากการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) มาสร้างกรอบและประเด็นคำถาม ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์โดยการใช้แบบสอบถามเชิงปริมาณ นำแบบสอบถามไปหาความเที่ยงตรงในด้านเนื้อหาของแบบสอบถาม (Content validity) โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทั้ง 3 ตอน ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยทุกข้อคำถามมีค่า IOC ระหว่าง 0.67 - 1.00

6.3 ศึกษาแนวทางการส่งเสริมแนวทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

เพื่อนำไปใช้ใน การผลิตชุดการเรียนรู้ และจัดโปรแกรมฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในวัด โดยการนำผลวิเคราะห์จากแบบสอบถามความคิดเห็นในประเด็น ด้านความรู้ที่ต้องการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษของภิกษุสามเณร รวมถึงผลที่ได้จากการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์มาจัดทำเป็นร่างชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองจำนวน 5 บท โดยออกแบบให้ มีเนื้อหาครอบคลุมกับความต้องการและมีโอกาสถูกสอบถามจากชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในวัดได้ ซึ่งเอกสารชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อทราบถึงสมรรถนะที่สำคัญของผู้เรียน คือความสามารถในการสื่อสารได้ซึ่งความสามารถในการสื่อสารในที่นี้หมายถึงความสามารถในการฟัง

การพูด การอ่านและการเขียนภาษาต่างประเทศให้ครบถ้วนตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ครบทั้ง 5 ด้าน

7. การวิจัยเชิงปฏิบัติการ

7.1 เมื่อผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหา จากการสัมภาษณ์ และทำแบบทดสอบความรู้ภาษา CEFR เพื่อทราบถึงระดับทักษะทางภาษา โดยเฉพาะทักษะทางการพูดที่ส่งผลต่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติ

7.2 ออกแบบชุดการเรียนรู้ โดยเนื้อหาตรงประเด็นกับสิ่งที่ชาวต่างชาติส่วนใหญ่สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับวัด และธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ หลังจากนั้นนำเข้าสู่การตรวจความถูกต้องและเหมาะสมในเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญในสาขาภาษาอังกฤษ

7.3 นำชุดสื่อการเรียนรู้ที่ออกแบบ ทำการฝึกอบรมจำนวน 3 วัน ได้แก่กลุ่มตัวอย่าง และให้นำไปทดลองฝึกฝนปฏิบัติการใช้ภาษากับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 5 เดือน

โดยผู้วิจัยมีการติดตามและเฝ้าสังเกตการณ์เพื่อคอยแก้ไขปัญหา และข้อข้องใจที่เกิดขึ้น จากนั้นนำหลักสูตรไปทดลองใช้ (Try out) เพื่อหาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของหลักสูตรและได้แนวทางในการปรับปรุง และนำไปใช้จริงกับ กลุ่มเป้าหมายเพื่อศึกษาผลการใช้และการประเมินผลหลักสูตร ปรับปรุงหลักสูตร จึงทำให้ได้หลักสูตร เสริมสร้างความสามารถการวิจัยการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุสงฆ์และสามเณร โดยใช้การพัฒนาบทเรียนร่วมกัน กับทีมวิทยาการที่มีคุณภาพมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด เพื่อการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้อบรมดังกล่าวได้อย่างดีเยี่ยม

7.4 ผู้วิจัยทำการนำกลุ่มตัวอย่างลงภาคสนาม เพื่อให้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ที่เข้ามาเยี่ยมชมวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร โดยแบ่งกลุ่มแนะนำสถานที่ตามจุดสำคัญของวัด จำนวน 4 จุดที่เป็นจุดเด่นของวัด ซึ่งได้อาสาสมัครชาวต่างชาติจำนวน 10 ท่าน โดยเป็นนักท่องเที่ยวชาวจีน 8 ท่าน และชาวออสเตรเลีย 2 ท่าน ซึ่งได้มีการสอบถามข้อมูลภาษาอังกฤษทั่วไปเกี่ยวกับประวัติโบราณสถานและธรรมเนียมปฏิบัติที่ถูกต้องตามแบบวิถีชาวพุทธ ทำให้ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบถูกต้องการสื่อสารภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณรที่ได้รับการ ฝึกอบรม และทดสอบการใช้ชุดเอกสารการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้ออกแบบไว้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ (Interview) และแบบทดสอบ (Test) ตามเกณฑ์ CEFR

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาสภาพปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณรในวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (เรียงลำดับจากคะแนนน้อยที่สุด)

อันดับปัญหา	รายการประเมินทักษะการพูด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
1	นิสิตสามารถสนทนากับชาวต่างชาติที่เป็นคนรู้จักและแปลกหน้าที่สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว	1.72	0.85
2	นิสิตสามารถพูดเปรียบเทียบความ เหมือนและความแตกต่างในเรื่องที่เคยทำและสถานที่ที่ไป	1.78	0.69
3	นิสิตสามารถพูดโต้ตอบ แสดงความคิดเห็นและบอกความ ต้องการกับเจ้าของภาษาและผู้ใช้ ภาษาอื่นๆ ได้อย่างคล่องแคล่วมั่นใจ และเป็นธรรมชาติ	1.95	0.77

จากตารางสถิติแสดงผลการประเมินประสิทธิผลในการทดสอบทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุ และสามเณร (นิสิต) ในด้านทักษะการพูด พบว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด 3 อันดับแรก มีรายละเอียดดังนี้

อันดับที่ 1 ได้แก่ รายการ "นิสิตสามารถสนทนากับชาวต่างชาติที่เป็นคนรู้จักและแปลกหน้าที่สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว" มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดอยู่ที่ $\bar{X}$ = 1.72 (S.D. = 0.85) สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาการขาดความคล่องแคล่วและตื่นตระหนกเมื่อต้องเผชิญหน้ากับชาวต่างชาติ

อันดับที่ 2 ได้แก่ รายการ "นิสิตสามารถพูดเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างในเรื่องที่เคยทำและสถานที่ที่ไป" มีค่าเฉลี่ยรองลงมาอยู่ที่ $\bar{X}$ = 1.78 (S.D. = 0.69) ซึ่งแสดงถึงข้อจำกัดในด้านคลังคำศัพท์และโครงสร้างประโยคสำหรับการอธิบายเชิงเปรียบเทียบ (Comparative structures)

อันดับที่ 3 ได้แก่ รายการ "นิสิตสามารถพูดโต้ตอบ แสดงความคิดเห็นและบอกความต้องการกับเจ้าของภาษาและผู้ใช้ภาษาอื่นๆ ได้อย่างคล่องแคล่วมั่นใจ และเป็นธรรมชาติ" มี

ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ $\bar{X}$ = 1.95 (S.D. = 0.77) ซึ่งบ่งชี้ว่านิสิตยังขาดความมั่นใจในปฏิสัมพันธ์ขั้นสูง (Interactive fluency) ที่ต้องอาศัยความเป็นธรรมชาติในการสื่อสาร

1. วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร พบว่า ผู้รับการอบรมเบื้องต้นขาดความรู้ความเข้าใจในด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการอธิบายเกี่ยวกับคำศัพท์ทางด้านพุทธศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และสถานที่สำคัญต่างๆ ในวัด ตลอดทั้งยังขาดความมั่นใจในการถ่ายทอดข้อมูลทางด้านประวัติวัดให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาเที่ยวชมวัดได้อย่างถูกต้อง เมื่อพิจารณาในภาพรวม ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในปัญหาด้านทักษะต่างๆ ซึ่งผู้วิจัยได้มุ่งเป้าไปที่ปัญหาการพูดและการอ่าน พบว่า นิสิตรู้สึกกลัวและอายที่จะพูดภาษาอังกฤษ มีร้อยละ 33 ซึ่งมากที่สุด รองลงมาคือ นิสิตไม่มีการพูดคุย โต้ตอบกับเจ้าของภาษามีแนวทางแผนการจัดการความรู้เชิงปฏิบัติการ อันเกิดจากความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของพระภิกษุสงฆ์และสามเณรหลังจากการอบรมด้านภาษาอังกฤษผ่านชุดเครื่องมือการเรียนรู้ ที่จับต้องได้ในเชิงรูปธรรม

2. การออกแบบกิจกรรมเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณร พบว่าผลการออกแบบกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีความหลากหลายและสอดคล้องกับบริบทจริงของสามเณรและพระภิกษุนิสิต โดยมีรายละเอียดดังนี้

ลักษณะกิจกรรม: มุ่งเน้นสถานการณ์จำลองที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริง เปิดโอกาสให้นิสิตได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเพื่อนใน ชั้นเรียน

เนื้อหาในเอกสารชุดการเรียนรู้: ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบภาษาที่สมจริงและจำเป็นต่อการเล่าเรื่องหรืออธิบายให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยแบ่งออกเป็นสถานการณ์ต่างๆ ได้แก่ การทักทาย (Greeting), สภาพอากาศ (Weather), ข้อควรปฏิบัติและข้อห้ามภายในวัด (Do and Don’t in Temple), เครื่องแต่งกาย (Clothes) และการสอบถามและบอกทิศทาง (Asking and Giving Directions)

จากการจัดกิจกรรมดังกล่าว พบว่านิสิตสามารถนำทักษะและความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างราบรื่น เนื่องจากเป็นเรื่องราวที่ใกล้ตัวและมีความคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน

3. การประเมินประสิทธิผลในการทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณร การทดสอบภาษาก่อนการอบรม (Pre-training Language Assessment) เป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยให้องค์กรหรือสถาบันสามารถวัดระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนได้อย่างแม่นยำ เพื่อนำไปสู่การจัดกลุ่มผู้เรียน ออกแบบหลักสูตร และกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพสูงสุดพบว่า จากกการที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ระดับของปัญหาการใช้ทักษะการ

สื่อสารภาษาอังกฤษในการ ทำงาน 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ตามกรอบของ CEFR ซึ่งประกอบด้วยกัน 4 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ทดสอบไวยากรณ์ (Grammar)

ส่วนที่ 2 ทดสอบบทสนทนา (Conversation)

ส่วนที่ 3 ทดสอบข้อสอบการอ่านเนื้อความ (Reading)

ส่วนที่ 4 ทดสอบการเขียน (Writing) และการใช้ศัพท์ในพระพุทธศาสนา (Buddhist Vocabulary) อย่างน้อย 150 คำ

ตารางที่ 1 ปรียบเทียบผลลัพธ์ ก่อน-หลัง การอบรม

ส่วนที่ทำการทดสอบ / ทักษะตามกรอบ CEFR	**ก่อนการอบรม (Pre-training Assessment)**	**หลังการอบรม (Post-training Assessment)**	**ผลต่าง / การเปลี่ยนแปลง (Gain Score)**
ส่วนที่ 1: ไวยากรณ์ (Grammar) (สะท้อนทักษะ การอ่าน/เขียน)	มักพบปัญหาโครงสร้างประโยคพื้นฐาน สับสนเรื่อง Tense และการเรียงประโยค	เข้าใจโครงสร้างประโยคถูกต้องมากขึ้น สามารถใช้แกรมม่าพื้นฐาน ในการสื่อสารได้แม่นยำขึ้น	คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น มีความมั่นใจในการทำข้อสอบโครงสร้างประโยค
ส่วนที่ 2 บทสนทนา (Conversation) สะท้อนทักษะการฟัง/พูด)	ขาดความมั่นใจในการโต้ตอบ ติดขัดเมื่อต้องฟังสำเนียงต่างชาติ หรือตอบคำถามฉับพลัน	มีความคล่องแคล่ว (Fluency) มากขึ้น สามารถโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันและศาสนกิจได้ลื่นไหล	อัตราการตอบสนอง เร็วขึ้น (Response Time) และออกเสียงได้ ถูกต้องตามหลัก ภาษามากขึ้น
ส่วนที่ 3: การอ่านเนื้อความ (Reading) (สะท้อนทักษะการอ่าน/จับใจความ)	จับใจความสำคัญ (Main Idea) ของบทความยาวๆ ได้ยาก ขาดคลังคำศัพท์ทั่วไป	มีเทคนิคการอ่านแบบ Skimming & Scanning จับประเด็นและตีความเนื้อหาได้รวดเร็วขึ้น	ความเร็วในการอ่านและการทำความเข้าใจบทความดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
ส่วนที่ 4: การเขียน & ศัพท์พระพุทธศาสนา (สะท้อนทักษะการเขียน & คลังศัพท์เฉพาะ)	ไม่สามารถนึกคำศัพท์ ทางพระพุทธศาสนาที่เป็นสากลได้ เขียนอธิบายหลักธรรม สั้นๆ ไม่ถูกหลัก	จำและใช้คำศัพท์พระพุทธศาสนาได้อย่างน้อย 150 คำ สามารถเขียนอธิบายหลักธรรมหรือสื่อสารสาระสำคัญได้ดีขึ้น	บรรลุเป้าหมายตัวชี้ วัด (KPI) ในด้านคลังคำศัพท์และเขียนประโยคได้ยาวและซับซ้อนขึ้น

โดยผู้วิจัยได้ทำการนำข้อสอบมาให้กลุ่มตัวอย่างทำการสอบประเมินทั้งก่อน และหลังการเอกสารการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ถูกออกแบบการสร้างแบบทดสอบเอง โดยออกแบบเนื้อหาให้ตรงกับบริบทและความต้องการในการพัฒนาปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการสร้างแบบทดสอบ ต้องครอบคลุม 4 ทักษะ: การฟัง (Listening), การพูด(Speaking), การอ่าน (Reading), และการเขียน (Writing) รวมถึงความรู้ด้านไวยากรณ์ (Grammar) และคำศัพท์ (Vocabulary) โดยคะแนนมีทักษะ/ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ระดับ CEFR Level ตามกรอบที่วางไว้ อย่างน้อย A2 หลังจากนั้นผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรการอบรมให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนในแต่ละระดับ เช่น กลุ่มระดับ A2 อาจเน้นการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และสื่อสารกับชาวต่างชาติที่มาเที่ยววัดได้อย่างถูกต้อง

ผลการเปรียบเทียบความต่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมอบรม:

1) ก่อนการร่วมกิจกรรม (Pre-test)

ผลการประเมินชี้ให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังคงประสบปัญหาในการสื่อสาร ขาดความมั่นใจในการเลือกใช้คำศัพท์เฉพาะทางพระพุทธศาสนา และมีระดับความสามารถทางภาษาเฉลี่ยเกาะกลุ่มอยู่ที่ระดับพื้นฐาน (A2) ซึ่งยังไม่เพียงพอต่อการอธิบายข้อมูลเชิงลึกแก่นักท่องเที่ยว

2) หลังการร่วมกิจกรรม (Post-test)

หลังจากที่กลุ่มตัวอย่างได้เรียนรู้ผ่านเอกสารการสื่อสารภาษาอังกฤษและกิจกรรมสถานการณ์จำลองที่ผู้วิจัยออกแบบขึ้น พบว่า ผลคะแนนทดสอบหลังเรียนเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ นิสิตมีความฉะฉานในการพูดสื่อสาร สามารถประยุกต์ใช้ศัพท์พระพุทธศาสนาในการเขียนและอธิบายทิศทางได้อย่างถูกต้อง แม่นยำยำขึ้น โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางภาษาขยับขึ้นสู่ระดับผู้ใช้ภาษาระดับอิสระ (B2) ตามกรอบคะแนน CEFR ที่วางไว้

หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลความต่างของผลสัมฤทธิ์นี้ ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรการอบรมในอนาคตให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนที่มีพื้นฐานต่างกันอย่างยั่งยืน เช่น การออกแบบชุดกิจกรรมซ่อมเสริมสำหรับผู้เรียนที่ยังอยู่ในระดับเริ่มต้น (A2) เพื่อเน้นการสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน ควบคู่ไปกับการต่อยอดกลุ่มที่มีศักยภาพสูงขยับสู่ระดับ (B2) ที่เน้นการใช้ภาษาในบริบทเชิงวิชาการหรือการบรรยายธรรมที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

1. สภาพปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่า ปัญหาด้านการฟัง นิสิตฟังประโยคไม่ทัน จับใจความไม่ได้ นิสิตจับความรู้สึกของประโยคไม่ได้ นิสิตไม่มีความมั่นใจในศัพท์ภาษาอังกฤษ

แยกแยะคำใกล้เคียงไม่ออก ปัญหาในด้านการพูดและการอ่าน นิสิตรู้สึกกลัวและอายที่จะพูดภาษาอังกฤษ ขาดความมั่นใจ นิสิตไม่กล้าโต้ตอบพูดคุยกับเจ้าของภาษา นิสิตสะกดคำที่สับสนภาษาพูดที่สับสนและคำสแลง และปัญหาในด้านการเขียน นิสิตเขียนไม่ครบประโยค นิสิตไม่มีความเข้าใจไวยากรณ์ เนื่องมาจากเป็นภาษาที่สอง นิสิตขาดคลังข้อมูลด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ นิสิตยึดติดการเขียนแบบประโยคของภาษาไทย ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของพรณรงค์ สิงห์สำราญ และคณะ (2567) พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ อันดับแรก ได้แก่ ด้านทัศนคติในการเรียน (x_6) รองลงมา ด้านพื้นฐานความรู้เดิม (x_3) และด้านครอบครัว (x_7) โดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 58.11 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ปัจจัยภายในที่ยึดติดอยู่กับตัวบุคคล ในแนวคิดของความเป็นปัจเจกบุคคลนั้น มีปัจจัยภายในที่เกี่ยวข้อง เช่น ความกลัว ความผิดพลาด ความวิตกกังวล ความอาย การขาดความมั่นใจ และการขาดแรงจูงใจ ซึ่งกลายเป็นปัจจัยหลัก ทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของนักเรียนและอาจเป็นอุปสรรคต่อนักเรียนในการสร้างการสื่อสารด้วยวาจาที่มีประสิทธิภาพ

2. การออกแบบกิจกรรมอบรมส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณร พบว่า ในการออกแบบกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีความหลากหลาย เปิดโอกาสให้นิสิตได้ใช้ภาษาใน สถานการณ์ต่างๆ ที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบเอกสารการสื่อสารภาษาอังกฤษของภิกษุสามเณร เน้นภาษาที่สมจริงในการสื่อสารสถานการณ์ต่างๆ ได้แก่ Greeting, Weather, Do and Don’t in Temple, Clothes และ Asking and Giving Directions หรือความรู้ทั่วไปที่มีความจำเป็นในการเล่า หรืออธิบายต่อการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวได้ ซึ่งแต่ละบทเป็นเหตุการณ์ที่นิสิตมีความคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน และอาจเคยมีประสบการณ์ แต่ละกิจกรรมเปิดโอกาสให้นิสิตได้ฝึก การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไปประยุกต์ใช้ใสถานการณ์ จริงจากการสังเกตพฤติกรรมของนิสิต พบว่า ก่อนการทดลองนิสิตสามารถสื่อสารในกิจกรรม การพูดภาษาอังกฤษได้อยู่ในระดับน้อยที่สุด แต่เมื่อทำการจัดกิจกรรมและฝึกอบรมตามรูปแบบของเอกสารการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของภิกษุสามเณรบริเวณวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหารแล้ว ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นตั้งใจทำกิจกรรม ส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในขณะปฏิบัติกิจกรรม ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของ Yunita Hidayati (2019) ได้ศึกษาผลของการเล่าเรื่องต่อทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน MA NW Nurul Haramain

ประเทศอินโดนีเซีย ผลการวิจัย พบว่า 1) คะแนนทักษะการพูดหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) คะแนนทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังเรียนด้วยการเล่าเรื่องสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ยังพบว่าการเล่าเรื่องทำให้นักเรียนมีคลังคำศัพท์มากขึ้น ส่งผลให้การใช้ไวยากรณ์ในการพูดดีขึ้น เมื่อนักเรียนมีคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เพียงพอแล้วจะเกิดความคล่องแคล่วในการพูด อีกทั้งการเล่าเรื่องยังทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น และมีความผูกพันกับการเรียนมากขึ้นด้วย โดยในการพัฒนารูปชุดเครื่องมือการเรียนรู้ ที่ใช้แนวทางเอกสารการสอนเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของวิชัย วงษ์ใหญ่ (2562) พบว่า มีการอธิบายขั้นตอนการผลิตชุดการสอน ไว้โดยจะต้องศึกษาเนื้อหาสาระของวิชาทั้งหมดอย่างละเอียด ว่าสิ่งที่เราจะ นำมาใช้เป็นชุดการสอนนั้น จะมุ่งเน้นให้เกิดหลักการของการเรียนรู้อะไรบ้างให้กับผู้เรียน นำวิชาที่ได้ ศึกษา วิเคราะห์แล้วแบ่งเป็นหน่วยของการเรียนการสอน แต่ละหน่วยนั้นจะมีหัวเรื่องย่อย ๆ รวมอยู่อีก ที่เราจะต้องพิจารณาให้ละเอียดชัดเจน เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนในหน่วยอื่นๆ อันจะสร้างความสับสนให้กับผู้เรียนได้และที่สำคัญควรคำนึงถึงการแบ่งหน่วยการเรียนการสอนแต่ละวิชานั้น ควรจะเรียนตามลำดับขั้นตอนของเนื้อหา ความรู้ และลักษณะธรรมชาติในวิชานั้นๆ อีกด้วย สรุปแล้วนั้นการใช้โปรแกรมการฝึกภาษาโดยการสร้างเอกสารการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังทำการวิเคราะห์หลักสูตร อีกทั้งการจัดทำการฝึกอบรมเพื่อสร้างกระบวนการฝึกฝนการสื่อสารภาษาอังกฤษและแนะแนวทางการใช้ภาษาอย่างถูกวิธี จะทำให้เกิดผลอย่างต่อเนื่องในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของพระภิกษุสงฆ์สามเณรในวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหารได้เป็นอย่างดี ซึ่งก่อนการทดลองใช้เอกสารคู่มือนิสิตสามารถสื่อสารในกิจกรรม การพูดภาษาอังกฤษได้อยู่ใน ระดับน้อย ทำให้เกิดแนวคิดการออกแบบชุดโปรแกรมการเรียนรู้ที่เป็นเอกสารคู่มือการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการฝึกอบรบ ที่มีการลำดับความสำคัญในหัวข้อคำถามของบทสนทนาพื้นฐานที่มักถูกสอบถามในการเข้ามาในวัดได้ โดยประกอบด้วยหัวข้อหลัก 5 หัวข้อ ที่มีเนื้อหาสอดคล้องในการสัมภาษณ์ก่อนทำเอกสารขึ้น เพราะจากการทดสอบประเมินผลภิกษุและสามเณร ตามกรอบมาตรฐานทางด้านภาษานั้น พบว่า ในการออกแบบกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีความหลากหลาย เปิดโอกาสให้นิสิตได้ใช้ภาษาใน สถานการณ์ต่างๆ ที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริง สร้างความคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน และอาจเคยมีประสบการณ์ แต่ละกิจกรรมเปิดโอกาสให้นิสิตได้ฝึก การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับเพื่อนในชั้นเรียน และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ใสถานการณ์จริงได้ แต่เมื่อทำการจัดกิจกรรมและฝึกอบรมตามรูปแบบของเอกสารการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของภิกษุสามเณรบริเวณวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหารแล้ว ทำให้

ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ตั้งใจทำกิจกรรม ส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในขณะปฏิบัติกิจกรรม พบว่า ผลหลังการทดลองนิสิตสามารถสื่อสารได้ดีในระดับที่ ดีมาก ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของสิริพงศ์ พรมมา (2560) พบว่า การสื่อสารภาษาอังกฤษ เป็นการส่งสารจากความรู้สึก ความคิดและประสบการณ์ ถ่ายทอดออกมาเป็นเสียงคำภาษา สำเนียงรวมไปถึงอากัปกิริยาต่างๆ ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยการใช้หลักการภาษาและไวยากรณ์ที่ถูกต้องและ เหมาะสมกับวัฒนธรรมประเพณีของสังคมนั้นๆ จากการผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญในการ พัฒนาสื่อและเครื่องมือการสอนที่สามารถตอบสนองการเรียนรู้และการสนทนาในชีวิตประจำวัน ขั้นพื้นฐาน ที่สามารถสอดแทรกการใช้วัฒนธรรม ความคิด และประสบการณ์ทางด้านพระพุทธศาสนา ในการเล่าเรื่องราวออกมาเป็นคำพูดแก่นักท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน จนเกิดความเข้าใจอันดีระหว่างผู้อธิบายและนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาเยี่ยมชมวัดได้ดี

3. การประเมินประสิทธิผลในการทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุและสามเณร พบว่า ปัญหาการพูดคะแนนที่สุดน้อยสุดอันดับที่ 1 คือ นิสิตสามารถสนทนากับชาวต่างชาติที่เป็นคนรู้จักและแปลกหน้าที่สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว ($\bar{\mathbf{X}}$= 1.72, S.D. = 0.85) คะแนนน้อยสุดรองลงมา อันดับที่ 2 คือ นิสิตสามารถพูดเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างในเรื่องที่เคยทำและสถานที่ที่ไป ($\bar{\mathbf{X}}$= 1.78, S.D. = 0.69) อันดับปัญหาน้อยอันที่ 3 คือ นิสิตสามารถพูดโต้ตอบ แสดงความคิดเห็นและบอกความต้องการกับเจ้าของภาษาและผู้ใช้ภาษาอื่นๆ ได้อย่างคล่องแคล่วมั่นใจ และเป็นธรรมชาติ ($\bar{\mathbf{X}}$ = 1.95, S.D. = 0.77) ตามลำดับ สอดคล้อง ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลักษณ์พร เข้มข้น และจิติมา วรรณศรี (2564) พบว่า รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะของครูภาษาอังกฤษในสถานศึกษา ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ 1) สมรรถนะของครูภาษาอังกฤษ มี 6 สมรรถนะ 2) วิธีการพัฒนาสมรรถนะครูภาษาอังกฤษ มี 7 วิธี 3) กระบวนการพัฒนาครูภาษาอังกฤษ มี 6 ขั้นตอนและปัจจัยสนับสนุนการพัฒนา มี 6 ปัจจัย เมื่อประเมินรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะของครูภาษาอังกฤษ พบว่า มีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้และมีความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมาก ซึ่งจากเหตุผลดังกล่าว ทำให้เกิดแนวคิดการสร้างรูปแบบการออกแบบการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อการพัฒนาและสร้างมาตรฐานในการสื่อสารแก่นิสิต ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของวัชรินทร์ อนันตพงศ์ และรวีวรรณ โปรยรุ่งโรจน์ (2563) พบว่า การทำงานพนักงานอาจมีการบริการและสื่อสารกับชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างกันด้านภาษาวัฒนธรรมจึงต้องมีการเรียนรู้และปรับตัวเพื่อสามารถสื่อสารกับการทำงานสายการบินต่างชาติได้ และการประเมินประสิทธิภาพการประเมินการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้เข้ากับ

สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญาณิฐา ราชคม และ ณัฐวุฒิ ยอดใจ (2568) ผลที่ได้จาก การศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ โดยสามารถตอบคำถามการวิจัยใน การศึกษาหาแนวทางการปรับตัวของพนักงานต้อนรับคนไทยในการร่วมงานกับสายการบินต่างชาติซึ่งต้องเกิดการปรับตัวเมื่อเจอคนต่างภาษาและต่างวัฒนธรรม

องค์ความรู้ใหม่

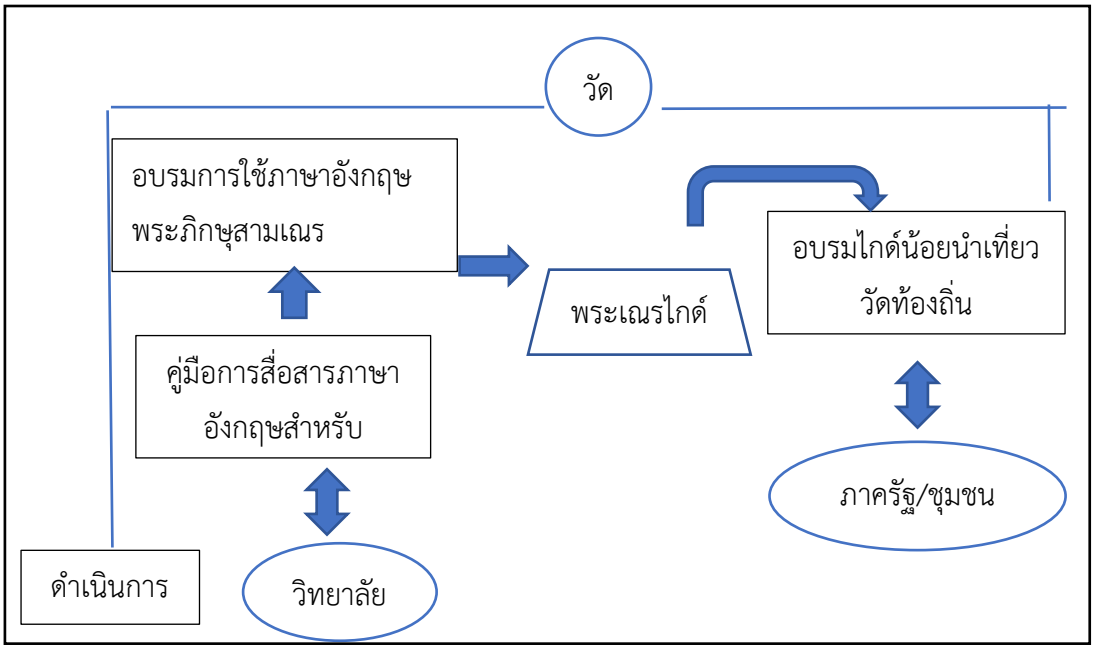

ภาพที่ 2 แสดงองค์ความรู้จากการวิจัย

1. *ต้นกระบวนการ: การแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะฐานราก (Core Skills & Problem Solving)*

เป็นองค์ความรู้ที่เกิดจากการใช้ "คู่มือการสื่อสารภาษาอังกฤษ" ร่วมกับ "กิจกรรมอบรมเชิงปฏิบัติการ" เพื่อทลายกำแพงทางภาษา

- ลดอุปสรรคการสื่อสาร (Communication Barrier Reduction): ช่วยลดความประหม่า แก้ไขปัญหาการจับคู่คำศัพท์ และสร้างความมั่นใจในการปฏิสัมพันธ์กับชาวต่างชาติ

- พัฒนาทักษะการพูดเพื่อการเผยแผ่ (Speaking for Cultural Exchange): มุ่งเน้นทักษะการพูดอธิบาย การตอบคำถาม และการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านพระพุทธศาสนาและวัฒนธรรมพื้นถิ่นอย่างถูกต้องตามสมณสารูป

2. กลางกระบวนการ: การยกระดับสู่ระบบ "พระเณรไกด์มืออาชีพ" (Systematic Guide Program)

องค์ความรู้ในการเปลี่ยนผ่านจากพระภิกษุสามเณรที่ "พอสื่อสารได้" ไปสู่การเป็น "พระเณรไกด์" อย่างเป็นระบบ มีการพัฒนาใน 2 ส่วนสำคัญ คือ

ด้านเนื้อหาและหลักสูตร (Content & Curriculum): การจัดหมวดหมู่ความรู้ที่จำเป็น เช่น ประวัติศาสตร์วัด โบราณวัตถุ และหลักธรรมพื้นฐาน เป็นภาษาอังกฤษที่เข้าใจง่าย

ด้านสื่อและเทคโนโลยีประกอบการเรียนรู้ (Dual-Language Learning Media): การสร้างเครื่องมือสนับสนุนการสื่อสารทั้งในและนอกห้องอบรม อาทิ:

> แผ่นพับสองภาษาและระบบ QR Code เพื่อการเข้าถึงข้อมูลเชิงลึก

> คลังคลิปเสียง (Audio Library) สำหรับฝึกออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางและวิสามานยนามที่สำคัญ เช่น Phra Phuttha Chinnarat (พระพุทธชินราช) และ Viharn (วิหาร) เพื่อสร้างความถูกต้องแม่นยำในการสื่อสารและสร้างความประทับใจแก่จิตศรัทธาของชาวต่างชาติ

3. ปลายกระบวนการ: การส่งต่อเจตนารมณ์และความยั่งยืนสู่ท้องถิ่น (Local Sustainability & Output)

ผลลัพธ์เชิงคุณค่าที่ได้จากการอบรม ซึ่งขยายผลเกินกว่าตัวบุคคลไปสู่สังคม:

- การสืบสานศาสนธรรมและวัฒนธรรม (Cultural Preservation): พระภิกษุสามเณรที่ผ่านการอบรมสามารถทำหน้าที่เป็นทูตวัฒนธรรมในการปกป้องและเผยแผ่คุณค่าของวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหารสู่ระดับสากล

- การถ่ายทอดสู่เยาวชนในท้องถิ่น (Knowledge Transfer to Youth): เกิดแกนนำ (Train the Trainer) ในการนำองค์ความรู้และทักษะภาษาอังกฤษที่ได้รับ ไปจัดกิจกรรม ขยายผล หรือสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กและเยาวชนในชุมชนรอบวัดต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอเชิงนโยบาย

1. นโยบายปฏิรูปหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการเผยแผ่

หน่วยงานที่นำไปกำหนดนโยบาย: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช (MCU) / สาขาภาษาอังกฤษ / สถาบันภาษา

แนวทางการนำไปกำหนดนโยบาย

กำหนดเป็นนโยบาย "ภาษาอังกฤษเพื่อการใช้งานจริง (Practical English for Dhamma Propagation)" โดยปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและวิชาเฉพาะ ให้ลดสัดส่วนการท่องจำไวยากรณ์ที่ซับซ้อน แล้วเพิ่มสัดส่วนการฝึกปฏิบัติการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการปฏิบัติศาสนกิจ (เช่น การนำชมวัด การต้อนรับชาวต่างชาติ และการอธิบายหลักธรรมง่าย ๆ)

กำหนดให้มีนโยบาย "Safe Zone for Speaking" ในชั้นเรียน โดยออกแบบเกณฑ์การประเมินผลที่เน้น "ความสามารถในการสื่อสารและความเข้าใจ" มากกว่า "ความถูกต้องของไวยากรณ์ 100%" เพื่อลดความกลัว สร้างความมั่นใจ และปรับทัศนคติเชิงบวกในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนิสิต

2. นโยบายพัฒนาสมรรถนะบุคลิกภาพและการสื่อสารที่เอื้อต่อสมณสารูปยุคดิจิทัล

หน่วยงานที่นำไปกำหนดนโยบาย: กองกิจการนิสิต / สถาบันวิปัสสนาธุระ / ฝ่ายพัฒนาศาสนบุคคล สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ

แนวทางการนำไปกำหนดนโยบาย

บรรจุหลักสูตรระยะสั้นหรือกิจกรรมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ (Workshop) เรื่อง "การสื่อสารที่ร่วมสมัยภายใต้สมณสารูป (Contemporary Monastic Communication)" ไว้ในแผนพัฒนาแกนนำนิสิตหรือพระภิกษุสามเณร

กำหนดแนวปฏิบัติในการฝึกฝนการใช้ภาษาท่าทาง (Body Language) การสบตา (Eye Contact) และการใช้น้ำเสียงในการสื่อสารกับชาวต่างชาติอย่างมั่นใจ โดยมีคู่มือหรือเกณฑ์มาตรฐานที่สมดุลระหว่าง "ความเป็นสากล" กับ "ความสำรวมตามหลักพระธรรมวินัย"

3. นโยบายสร้างภาคีเครือข่ายจิตอาสาและการเรียนรู้เชิงบูรณาการร่วมกับชุมชน (Community-Engaged Learning)

หน่วยงานที่นำไปกำหนดนโยบาย: กองแผนงาน / ฝ่ายกิจการต่างประเทศ / ศูนย์บริการวิชาการของมหาวิทยาลัย

แนวทางการนำไปกำหนดนโยบาย

ออกข้อกำหนดหรือนโยบายสิทธิประโยชน์ (เช่น การนับภาระงาน การมอบเกียรติบัตร หรือทุนการศึกษา) เพื่อ ดึงดูดเครือข่ายผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์เกษียณอายุ เจ้าหน้าที่ และชาวต่างชาติ ให้เข้ามามีส่วนร่วมเป็นที่ปรึกษาหรือแกนนำจัดกิจกรรมทางภาษา

บูรณาการพื้นที่ของวัดและมหาวิทยาลัยให้เป็น "พื้นที่เรียนรู้ที่มีชีวิต (Living Laboratory)" โดยกำหนดนโยบายให้ทุกวิทยาเขต/วิทยาลัยสงฆ์ มีกิจกรรมบริการวิชาการที่กลมกลืนกับวิถีวัด เช่น โครงการมัคคุเทศก์น้อย/พระสงฆ์นำชมวัดเป็นภาษาอังกฤษ หรือการจัดเวทีสนทนาธรรมภาคภาษาอังกฤษ (Dhamma Talk) เป็นกิจกรรมประจำเดือน

4. นโยบายขับเคลื่อนนวัตกรรมและสื่อการเรียนรู้ดิจิทัลเพื่อการศึกษาตลอดชีวิต (Digital Learning Architecture)

หน่วยงานที่นำไปกำหนดนโยบาย: ส่วนเทคโนโลยีสารสนเทศ / สำนักหอสมุดและเทคโนโลยีสารสนเทศ / กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (อว.) ในส่วนทุนพัฒนาสื่อการสอน

แนวทางการนำไปกำหนดนโยบาย

จัดตั้งงบประมาณและนโยบายสนับสนุนการสร้าง "นวัตกรรมสื่อการสอนควบคู่ (Blended Learning Toolkit)" โดยสนับสนุนให้นักวิจัยและอาจารย์ร่วมกันจัดทำแอปพลิเคชัน คลังสื่อมัลติมีเดีย หรือคู่มือคำศัพท์เฉพาะทางสำหรับพระสงฆ์ (Monastic Vocabulary Handbook)

กำหนดให้อาจารย์ผู้สอนต้องใช้ระบบการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) เพื่อให้นิสิตสามารถเข้าถึงเนื้อหา นำไปทบทวน และศึกษาด้วยตนเอง (Self-Directed Learning) ได้ทุกที่ทุกเวลาผ่านระบบจัดเก็บข้อมูลออนไลน์ของมหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราชสามารถต่อยอดสู่การอบรมและฝึกฝนพระและสามเณรไกด์ที่แนะนำสถาน ที่สำคัญต่างๆ ของวัด

2. สาขาต่างๆสามารถสร้างแนวทางเพื่อนำภาษาอังกฤษไปปรับใช้ในการสร้างหลักสูตรสองภาษาได้

3. วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราชสามารถจัดอบรมให้ความรู้แก่นักเรียนและคนในชุมชน เพื่อให้สื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กฤษณะ ดาราเรือง. (2568). แนวทางการหนุนเสริมอัตลักษณ์วัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในเขตเมืองปากน้ำโพ จังหวัดนครสวรรค์. *วารสารวิจยวิชาการ*, 8(6), 276-289.

กิตติศักดิ์ กลิ่นหมื่นไวย. (2561). การศึกษาศักยภาพและสร้างรูปแบบเส้นทางการท่องเที่ยวชุมชนและมัคคุเทศก์ท้องถิ่น การท่องเที่ยวชุมชนเทศบาลตำบลนาครัว อำเภอแม่ทะ จังหวัดลำปาง. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี*, 12(28), 85–97.

จรินทร์ ฟักประไพ และณัฏฐพงษ์ ฉายแสงประทีป. (2564). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาเยือน สวนสัตว์ขอนแก่น. *ว.มหรส (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 6(1), 50-63.

ญาณิฐา ราชคม และณัฐวุฒิ ยอดใจ. (2568). แนวทางการพัฒนาสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนโดยใช้ผลการปฏิบัติการสอนเป็นฐานร่วมกับชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสำหรับครูระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. *วารสารวิจยวิชาการ*, 8(5), 185–198.

พรณรงค์ สิงห์สำราญ, ยุวดี ชูจิตต์, ดารินี ภู่ทอง และอมรรัตน์ ประวัติรุ่งเรือง. (2567). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ. *วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง*, 13(1), 196-210.

ลักษณ์พร เข้มข้น และจิติมา วรรณศรี. (2564). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะของครูภาษาอังกฤษในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 23(4), 298-309.

วัชรินทร์ อนันตพงศ์ และรวีวรรณ โปรยรุ่งโรจน์. (2563). แนวทางการปรับตัวของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินในการทำงานร่วมกับสายการบินต่างชาติ. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 10(3), 15-21.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2562). *การพัฒนาทักษะสร้างสรรค์นวัตกรรม*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ผู้นำพัฒนานวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนรู้.

สิริพงศ์ พรมมา. (2560). *การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช โดยการเรียนรู้แบบ สตอรี่ไลน์*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์การสอนภาษาอังกฤษ). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

Wiggins Grant and McTigheJay. (1998). Understanding by design. Prentice Hall, Inc. Tyler, R. W. (1949). *Basic principles of curriculum and instruction.* Chicago : University of Chicago Press.

Yunita Hidayati. (2019). The Effect Of Storytelling Towards Students' Speaking Skill At X Grade Students Of Ma Nurul Haramain Boarding School. *JOLLT Journal of Languages and Language Teaching,* 7(2), 132-143.